

[Ministeren for særlige Anliggender.]

Repræsentanter for Frihedsbevægelsen med deres særlige Viden om Forholdene fra Erstatningsraadet, som man kan udelukke Repræsentanter for Arbejdere og Arbejdsgivere fra Ulykkesforsikrings-Raadet, Invalideretten o. s. v. Naar de sidder der, er det ikke for at forfægte Særinteresser, men for at yde en særlig Sagkundskab, og Erstatningsraadets Indstilling bliver ikke mindre objektiv ved deres Tilstedeværelse, end Ulykkesforsikrings-Raadets bliver det, fordi det rummer Repræsentanter for Arbejderne.

Med disse Bemærkninger vil jeg gentage min Tak for den velvillige Behandling og udtale Haabet om, at det maa lykkes at gennemføre Lovforslaget i den Form, hvori det er oversendt fra det andet høje Ting.

Elmqvist: Det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) mente, at jeg burde have taget sidste Strofe med af Bjørnsøns skønne Digt til det forenede Venstre. Jeg ved ikke, hvorfor jeg burde have taget det med. Jeg citerede det af Digtet, som jeg mente dækkede Situationen i Øjeblikket, og som dækkede det, jeg ønskede at give Udtryk for, nemlig at hele det danske Folk har været med i Modstandskampen mod de fremmede. Vi bøjer os i dyb Beundring og Taknemmelighed for dem, der direkte ifølge det Krav, deres Hjerte stillede til dem, maatte gaa ind i den aktive Kamp; det var kun godt og smukt, men jeg følte ingen Trang til at tale om Folkestyre, og derfor var der ingen Grund for mig til at tage den sidste Strofe med.

Med Hensyn til den højtærede Ministers Svar vil jeg gerne takke for disse. Det glæder mig, at den højtærede Minister sympatiserer med den Tanke, jeg udkastede, nemlig at der ikke maatte være en lille Kreds, som slet ikke hørte fra det offentlige. Jeg kan bare ikke forstaa, hvorfor de ikke kan falde ind under Dispensationsbestemmelserne i § 63. Den højtærede Minister sagde, at man maaske kunde finde andre Maader, hvorpaa man kunde yde en Anerkendelse over for dem eller over for deres efterladte. Det vil være særdeles smukt, jeg er blot ikke rigtig klar over, hvordan det skal gøres. Jeg tror, det vil være rigtigt, at vi, ogsaa af andre Grunde, faar en ganske kort Udvalgsbehandling, og jeg vil da henstille, at vi maaske kan høre lidt nærmere om dette. Det ligger mig meget paa Sinde, at der ikke kommer til at sidde en Enke ude i Landet, som kan sige: Min Mand blev dræbt ved den og den Krigsulykke, men fordi jeg har disse 1 000 Kr. ud over, hvad jeg maa have for

at komme i Betragtning, faar jeg overhovedet ingen Trøst og Anerkendelse af det danske Samfund. Jeg synes, at der burde man kunne dispensere og give en Hædersgave, men kan man finde en anden Form, kan jeg ogsaa være tilfreds dermed.

Saa kom den højtærede Minister ind paa Appelspørgsmaalet. Nu er der ingen Grund til, at vi kommer ind i en større Polemik, men jeg vil blot sige, at den højtærede Ministers Udtalelser yderligere var Udtryk for, at disse Bestemmelser ikke var særlig klare. Naar den højtærede Minister siger, at § 25, Stk. 3, falder ind under Erstatningsraadet — saaledes sagde den højtærede Minister, var det ikke det, Ministeren sagde? (*Ministeren for særlige Anliggender* [Mogens Fog]: Saa har jeg fortalt mig). Hvad mener Ministeren? (*Ministeren for særlige Anliggender* [Mogens Fog]: Jeg mener, at Ulykkesforsikrings-Raadet skal afgøre...). (Formanden ringer). Vi maa ikke saadan diskutere. Jeg beklager, at jeg fristede den højtærede Minister til at svare mig, det er lidt uden for Reglerne. Jeg blev ikke klar over, hvad den højtærede Minister mente. Jeg mener § 25, Stk. 3, om Enker maa falde ind under § 6, Stk. 1, sidste Punktum, ikke som Ministeren mener under § 6, Stk. 1, og dermed under § 5, Stk. 1 Nr. 1. Der staar i § 5, Stk. 1 Nr. 1, kun, at Direktoratet træffer Afgørelse af, om en Person omfattes „af nærværende Afsnit“ altsaa om han omfattes af Afsnittets almindelige Regler, og i § 6 staar der, at dette Spørgsmaal, kan indankes for Erstatningsraadet og videre for Ministeren. Saa kommer der nogle bestemte Spørgsmaal, der indankes for Ulykkesforsikrings-Raadet, medens alle de øvrige indankes for Ministeren, og under „alle de øvrige“ mener jeg afgjort, at § 25, Stk. 3, maa falde. Jeg skal ikke hæfte mig nærmere ved dette. Jeg har kun givet Udtryk for, at jeg mener, disse Ankebestemmelser er lidt inkonsekvente, men det klarer vi nok, det maa vi tage som det er.

Derimod var jeg mindre tilfreds med Ministerens Svar til § 26, som jeg i Virkeligheden ikke synes var et rigtigt Svar, men kun en Henviisning til en Lovgivning, som jeg ikke mener kan være afgørende for, hvorledes vi skal lovgive her. Det afgørende ved Regelen i § 26 er dette, at hvis en ung Mand paa 20 Aar har faaet tilkendt Invaliditetserstatning efter denne Lov og der ikke er rørt ved denne Erstatning, inden han bliver 25, og hvis den unge Mand bliver fuldstændig rask, naar han er 27 eller 28 Aar, har han Ret til Invaliditetserstatning Resten af sit Liv. Det er i Strid med de Regler, der gælder ved den almindelige Invaliditets-